

ἐρώτημα, -ατος, τό (ἐρωτάω), αυτό που κάποιος ρωτάει, αντικείμενο ερώτησης, σε Θουκ.· *τὰ ἐρ. τοῦ ζυνθήματος*, οι ερωτήσεις για το σύνθημα, στον ιδ.

ἐρώτησις, -εως, η (ἐρωτάω), ἐρώτημα, σε Πλάτ., Ξεν.

ἐρωτιάς, -άδος, ἡ, ανώμ. θηλ. του *ἐρωτικός*, σε Ανθ.

ἐρωτικός, -ή, -όν (ἔρωτος)· **I.** ἐρωτικός, σε Θουκ. κ.λπ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, ἐρωτιάρικος, ἐρωτομανής, σε Πλάτ., Ξεν.· ἐπίρρ., -κῶς, σε Θουκ.· *ἐρ. ἔχειν τινός*, ποθῶ, λαχταρῶ, σε Ξεν.

ἐρωτίς, -ίδος, ἡ (ἔρωτος)· **I.** ἐρωμένη, ἀγαπημένη, σε Θεόκρ. **II.** ως ἐπίθ., ἐρωτικός, σε Ανθ.

ἐρωτο-γράφος, -ον (γράφω), αυτός που γράφει για τον έρωτα, σε Ανθ.

ἐρωτο-πλάνος[ᾶ], -ον, αυτός που αποσπά με ἀπάτη τον έρωτα, σε Ανθ.

ἐρωτύλος[ῶ], ὁ, I. Δωρ. λέξι, ἀγαπημένος, ἀγαπητός, σε Θεόκρ. **II.** ως ἐπίθ., *ἐρωτύλα ἀείδειν*, τραγουδῶ ἐρωτοτραγουδα, σε Βίωνα.

ἔς, Ιων. και αρχ. Αττ. τύπος του *εἰς*· τα σύνθετά του ἀπαντοῦν με τη μορφή του *εἰς-*.

ἔς-αγείρω, ἔς-άγω, βλ. [εἰς-](#).

ἔς-αεῖ, δια παντός, για πάντα, βλ. [ἀεῖ](#).

ἔς-αθρέω, ἔς-ακούω κ.λπ., βλ. [εἰς-](#).

ἔς-ἄλτο, βλ. [εἰσάλλομαι](#).

ἔσαν, Επικ. και Ιων. ἀντί *ἦσαν*, γ' πληθ. παρατ. του *εἰμί* (sum).

ἔς-άντα, ἔς-άπαξ, βλ. [εἰς-](#).

ἔς-ἀπικνέομαι, Ιων. ἀντί *εἰς-ἀφικνέομαι*.

ἔσας, μτχ. αορ. του *ἴζω*.

ἔς-αῦθις, βλ. [εἰς-αῦθις](#).

ἔσαώθην, Παθ. ἀόρ. α' του *σαόω*· **ἔσάωσα**, Ενεργ. ἀόρ. α'.

ἔσβαίην, ευκτ. αορ. β' του *εἰσβαίνω*.

ἔς-βαίνω, ἔς-βάλλω κ.λπ., βλ. [εἰς-](#).

ἔσβάς, μτχ. αορ. β' του *εἰσβαίνω*.

ἔσβην, ἀόρ. β' του *σβέννυμι*.

ἔς-βιβάζω, ἔς-βολή, ἔς-δέχομαι, ἔς-δίδωμι, βλ. [εἰς-](#).

ἔσδομαι, Δωρ. ἀντί *ἔζομαι*.

ἔς-δύω, βλ. [εἰς-](#).

ἔσσει, β' προσ. Επικ. μέλ. του *εἰμί* (sum)· **ἔσσειται**, ἀντί *ἔσσει*.

ἔσέδρᾶκον, ἀόρ. β' του *εἰσδέρκομαι*.

ἔς-εἰμι, βλ. [εἰς-](#).

ἔσελεύσομαι, μέλ. του *εἰσέρχομαι*.

ἔς-έρχομαι, βλ. [εἰς-](#).

ἔσεμασσάμην, βλ. [εἰσμαίομαι](#).

ἔσέπτατο, βλ. [εἰσπέτομαι](#).

ἔσεργνύναι, Ιων. ἀντί *εἰς-εἶργειν*, ἐγκλείω, περιορίζω, σε Ηρόδ.

ἔσεσάχατο, Ιων. γ' πληθ. Παθ. υπερσ. του *σάττω*.

ἔσέχυντο, γ' πληθ. Επικ. Παθ. αορ. β' του *εἰσχέω*.

ἔς-έχω, ἔς-ηγέομαι, ἔς-ηθέω, ἔς-ήκω, βλ. [εἰς-](#).

ἔσήλατο, βλ. [εἰσάλλομαι](#).

ἔσηλῶσίη, ἡ, = *εἰσέλευσις*, σε Ανθ.

ἔσήμηνα, ἀόρ. α' του *σημαίνω*.

ἔσηνα, ἀόρ. α' του *σαίνω*.

ἔσθαι, **1.** απαρ. Μέσ. αορ. β' του *ἴημι*. **2.** Παθ. παρακ. του *ἔννυμι*.

ἐσθέω (ἐσθής), ντύνω· χρησιμ. μόνο σε παρακ. και Παθ. υπερσ. ἤσθημαι, Ἰων. ἔσθημαι· ντυμένος ή καλυμμένος, τι, με κάτι, ἐσθήτα ἐσθημένος, σε Ηρόδ.: *ράκεσι ἐσθημένος*, στον ίδ.: *ἤσθημένοι πέπλοισι*, σε Ευρ.

ἔσθημα, -ατος, τό, ένδυμα, στον πληθ., ρούχα, ενδυμασίες, σε Τραγ., Θουκ. κ.λπ.

ἔσθην, γ' δυϊκ. Παθ. υπερσ. του ἔννυμι.

ἐσθής, -ἦτος, Δωρ. **ἐσθάς**, -ἄτος, ἦ (ἔννυμι): **I.** ένδυμα, ρούχα, ενδυμασία, αμφίεση, περιβολή, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.: στον πληθ., λέγεται για τα ρούχα πολλών ανθρώπων, σε Αισχύλ. **II.** περιληπτικά, ενδύματα, ρούχα, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.

ἔσθησις, -εως, ἦ (ἐσθέω), ένδυση, ένδυμα, αμφίεση, περιβολή, σε Κ.Δ.

ἐσθίω, παρατ. ἤσθιον, μέλ. ἔδομαι από ἔδω, παρακ. ἐδήδοκα, Επικ. μτχ.

ἐδηδώς, υπερσ. ἐδήδοκειν, σε Λουκ. — Παθ., παρακ. ἐδήδεσμαι, Επικ. γ' ενικ.

ἐδήδοται· ο αόρ. β' συμπληρώνεται από το φαγεῖν· **1.** τρώω, Λατ. edo (πρβλ.

ἔδω), σε Όμηρ. κ.λπ.: *ἐσθ. τινός*, τρώω από κάτι (επιμεριστική γεν.), σε Ξεν

— Παθ., *οἶκος ἐσθιέται*, η περιουσία καταναλώνεται, η περιουσία

κατατρώγεται, σε Ομήρ. Οδ. **2.** μεταφ., *πάντας πῦρ ἐσθίει*, η φωτιά αφανίζει,

ρημάζει τα πάντα, σε Ομήρ. Ιλ.: *ἐσθ. ἐαυτόν*, στενοχωριέμαι (όπως το Όμηρ.

ὄν θυμόν κατέδων), σε Αριστοφ.: *ἐσθ. τήν χελύνην*, δαγκώνω το χεῖλος, στον

ιδ.

ἐσθλός, -ή, -όν, Δωρ. **ἐσλός**, -ά, -όν, όπως το ἀγαθός· **1.** καλός στο είδος του,

αγαθός, γενναίος, ισχυρός, σε Όμηρ., ιδίως, σε Ομήρ. Ιλ.: επίσης, πλούσιος,

σε Ησίοδ.: ευγενής, αντίθ. προς το κακός (βλ. [ἀγαθός](#) I), *εἴτ' ἐυγενής πέφυκας*

εἴτ' ἐσθλῶν κακή, σε Σοφ. **2.** λέγεται για πράγματα, σε Όμηρ. κ.λπ. **3.** καλός,

ευοίωνος, ευνοϊκός, αἰσιος, τυχερός, σε Ομήρ. Οδ., Τραγ. **4.** ως ουσ., *ἐσθλά*,

τά, τα αγαθά, σε Ομήρ. Οδ.: αλλά, *ἐσθλόν, τό*, καλή τύχη, ευτυχία, σε Όμηρ.

5. *ἐσθλόν (ἐστι)*, με απαρ., είναι καλό να, είναι πρόσφορο να, σε Ομήρ. Ιλ.

ἔσθορον, Επικ. αντί *εἰσέθορον*, αόρ. β' του *εἰσθρῶσκω*.

ἔσθος, -εως, τό, = ἔσθημα, σε Ομήρ. Ιλ., Αριστοφ.

ἔσθ' ὄτε, αντί *ἔστιν ὄτε*, Λατ. est quum, υπήρχε εποχή κατά την οποία, δηλ.

πότε πότε, μερικές φορές, ενίοτε, σε Σοφ., Ξεν.

ἐσ-θρῶσκω, βλ. [εἰσ-](#).

ἔσθω, Επικ. απαρ. *ἐσθέμεναι*, παρατ. ἤσθον, ποιητ. τύπος του *ἐσθίω*: τρώω, σε

Όμηρ.: καταβροχθίζω, καταναλώνω την περιουσία, στον ίδ.

ἐσιγάθην[ᾱ], Δωρ. αντί -ήθην, Παθ. αόρ. α' του *σιγάω*.

ἐσιδεῖν, απαρ. αορ. β' του *εἰσεῖδον*: **ἐσιδέσθην**, β' δυϊκ. Μέσ. αορ. β'.

ἐσιέμενος, μτχ. Μέσ. ενεστ. του *εἰσίημι*.

ἐσίζηται, γ' ενικ. υποτ. του *εἰσίζομαι*.

ἐσικνέομαι, **ἐσίπταμαι**, βλ. [εἰσ-](#).

ἔσις, -εως, ἦ (ἦμι). **1.** άφεση. **2.** (ἔμαι) παρόρμηση, ώθηση, τάση, ροπή,

κλίση, ορμή, μόνο σε Πλάτ.: αλλά, το σύνθετο *ἔφεσις* είναι συνηθέστερο. **II.**

(ἔζω) κάθισμα.

ἐσ-καταβαίνω, βλ. [εἰσ-](#).

ἐσκάτθετο, γ' ενικ. Μέσ. αορ. β' του *εἰσκατατίθημι*.

ἐσκεμμένως, επίρρ. μτχ. Παθ. παρακ., εκούσια, θεληματικά, συνειδητά, σε

Δημ.

ἐσκίδναντο, γ' πληθ. Παθ. παρατ. του *σκίδνημι*.

ἔσκληκα, αμτβ. παρακ. του *σκέλλω*.

ἐσ-κομιδή, **ἐσ-κομίζω**, βλ. [εἰσ-](#).

ἔσκον, Επικ. και Ἰων. παρατ. του *εἰμί* (sum).

ἔσλος, Δωρ. αντί ἔσθλος.

ἔσμηχον, παρατ. του σμήχω.

ἔσμός, ὁ (ἴημι), οτιδήποτε αναβλύζει, εξορμά, Λατ. scaturigo· ιδίως, σμήνος, πλήθος μελισσών ή σφηκών, σε Ηρόδ., Αριστοφ.· λέγεται για πράγματα, ἔσμοι γάλακτος, ρυάκια, αφθονία γάλακτος, σε Ευρ.

ἔσμο-τόκος, -ον (τεκεῖν), αυτός που γεννά σμήνη μελισσών, σε Ανθ.

ἔσο, Επικ. αντί ἴσθι, προστ. του εἰμί (sum).

ἔσ-όδος, ἔσ-οικέω, βλ. **εἶς-**.

ἔσ-οπτρον, ἔσοράω, βλ. **εἶς-**.

ἔσοῦμαι, Δωρ. αντί ἔσομαι, μέλ. του εἰμί (sum).

ἔσόψομαι, μέλ. του εἴσοράω.

ἔσπάρην[ᾱ], Παθ. αόρ. β' του σπείρω· ἔσπαρμαι, παρακ.

ἔσπεισα, αόρ. α' του σπένδω.

ἔσπέρα, Ιων. -ἔρη, ἦ, Λατ. vespera, κυρίως θηλ. του ἔσπερος· **I.** (ενν. ὄρα), βράδυ, βραδάκι, δειλινό, σούρουπο, βραδιά, σε Ηρόδ.· ἔσπερας, κατά το βραδάκι, σε Πλάτ. κ.λπ.· ἀπό ἔσπερας εὐθύς, αμέσως μόλις νύχτωσε, μόλις ἔπεσε το σούρουπο, σε Θουκ.· πρὸς ἔσπέρα, σε Αριστοφ.· ἐπὶ πρὸς ἔσπεραν ἦν, σε Ξεν.· ἔσπερας γιγνομένης, σε Πλάτ. **II.** (ενν. χώρα), το δυτικό μέρος του κόσμου, Λατ. occidentens, σε Ευρ.· ἢ πρὸς ἔσπέρην χώραν, η χώρα προς τα δυτικά, σε Ηρόδ.· τὸ πρὸς ἔσπέρης, στον ἰδ.· τὰ πρὸς ἔσπεραν, σε Θουκ.

ἔσπερινός, -ἦ, -όν, = το ἐπόμε., σε Ξεν.

ἔσπεριος, -α, -ον και -ος, -ον (ἔσπερος)· **I.** λέγεται για χρόνο, το βραδάκι, κατά το σούρουπο, σε Όμηρ.· ἔσπεριος ἦλθεν, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ. **II.** λέγεται για τόπο, δυτικός, Λατ. occidentalis, στον ἰδ., Ευρ.· τὰ ἔσπ., τα δυτικά μέρη, σε Θουκ.

ἔσπερίς, -ίδος, ως κύριο όνομα, Ἐσπερίδες, αἱ, οι Εσπερίδες, νύμφες, κόρες της Νύχτας, που κατοικούσαν σε ένα νησί του Ωκεανού στην δυτική άκρη του κόσμου, και φρουρούσαν έναν κήπο με χρυσά μήλα, σε Ησίοδ.

ἔσπερος, -ον, **I. 1.** εσπερινός ή βραδινός, νυχτερινός, ἔ. ἀστήρ, αποσπερίτης, σε Ομήρ. Ιλ.· ως ουσ., χωρίς το ἀστήρ, Ἐσπερος, ιδίως λέγεται για τον πλανήτη Αφροδίτη, σε Ευρ., Βίωνα· αλλά, ἔσπ. θεός, ο θεός του σκότους, δηλ. ο Άδης, ο Θάνατος, σε Σοφ. **2.** ως ουσ., βράδυ (βλ. **ἔσπέρα**), ἐπὶ ἔσπερος ἦλθε, σε Ομήρ. Οδ.· ποτὶ ἔσπερον, προς το βραδάκι, σε Ησίοδ.· επίσης, ετερογεν. πληθ., ποτὶ ἔσπερα, σε Ομήρ. Οδ. **II.** δυτικός, σε Αισχύλ., Σοφ.

ἔσπομαι, Επικ. τύπος του ἔπομαι, σε Ομήρ. Οδ.

ἔσπόμεν, απαρ. ἔσπέσθαι, μτχ. ἔσπόμενος, αόρ. β' του ἔπομαι.

ἔσπον, αόρ. β' στον Όμηρ., μόνο σε β' πληθ., ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, πείτε μου τώρα, Μούσες, σε Ομήρ. Ιλ.

ἔσσα, αόρ. α' του ἔννυμι· απαρ. ἔσσαι· ἔσσάμενος, μτχ. Μέσ. αορ. α'.

ἔσσειται, γ' ενικ. του ἔσσοῦμαι, Δωρ. μέλ. του εἰμί (sum).

ἔσσεσθαι, Επικ. αντί ἔσεσθαι, απαρ. μέλ. του εἰμί (sum).

ἔσσενα, Επικ. αόρ. α' του σεύω.

ἔσσί, Δωρ. β' ενικ. του ἐμμί, Δωρ. αντί εἰμί (sum).

ἔσσο, ἔστο, β' ενικ. Παθ. υπερσ. του ἔννυμι.

ἔσσομαι, Επικ. αντί ἔσομαι, μέλ. του εἰμί (sum).

ἔσσομαι, Ιων. αντί ἡσσάομαι.

ἔσσύμαι, Παθ. παρακ. του σεύω.

ἔσσύμενος, -η, -ον, μτχ. Παθ. παρακ. του σεύω· **I.** βιαστικός, βίαιος, σφοδρός, ανυπόμονος, πρόθυμος, ορμητικός, σε Ομήρ. Ιλ.· πρόθυμος, αυτός που

επιθυμεί κάτι διακαώς, με γεν., σε Όμηρ.· επίσης με απαρ., στον ίδ. **Π.** επίρρ., *ἔσσυμένως*, βιαστικά, ασυγκράτητα, αχαλίνωτα, ορμητικά, στον ίδ.

ἔσσυο, -το, β' και γ' ενικ. υπερσ. ή Επικ. Παθ. αορ. β' του *σεύω*.

ἔσσω, -ον, Ιων. αντί *ἥσσω*.

ἐστάλατο, Ιων. γ' πληθ. Παθ. υπερσ. του *στέλλω*.

ἐστάλην[ᾶ], Παθ. αόρ. β' του *στέλλω*.

ἐστάμεν, -άμεναι[ᾶ], **I.** Επικ. αντί *ἐστάναι*, συγκόπτ. απαρ. παρακ. του *ἴστημι*· **Π.** αλλά, **ἔστᾶμεν**, α' πληθ. οριστ.

ἔσταν, Επικ. αντί *ἔστησαν*, γ' πληθ. αορ. β' του *ἴστημι*.

ἐστάναι, ποιητ. αντί *ἔστηκέναι*, απαρ. παρακ. του *ἴστημι*.

ἐσταότως, επίρρ., επί ποδός, σε Ομήρ. Ιλ.

ἔστᾶσαν, **I.** γ' πληθ. συγκόπτ. υπερσ. του *ἴστημι*, στάθηκαν. **Π.** *ἔστᾶσαν*, αντί *ἔστησαν*, γ' πληθ. αορ. α', ἔστησαν ή τοποθέτησαν.

ἔστᾶτον αντί *ἔστήκατον*, δυϊκ. παρακ. του *ἴστημι*· **ἔστᾶμεν**, **ἔστατε**, **ἔστᾶσι**, πληθ.

ἐσταύρωμαι, Παθ. παρακ. του *σταυρόω*.

ἔσταώς, πληθ. **-αότες**, ποιητ. αντί *ἔστηκώς*, *-ηκότες*, μτχ. παρακ. του *ἴστημι*.

ἔσ-τε (*ἔσ-οτε*)· **I.** σύνδ., *ἕως*: **1.** μέχρι την στιγμή που, ἕως, με οριστ. ή ευκτ. κ.λπ.· *ἔστ' ἄν*, με υποτ., σε Αισχύλ. κ.λπ. **2.** εφόσον, με τον ὄρο ότι, αρκεί να, ενώ, με τους ίδιους χρόνους κ.λπ. **Π.** επίρρ., ἕως, μέχρι, *ἔστε ἐπί*, Λατ. *usque ad*, σε Ξεν.· επίσης λέγεται για χρόνο, *ἔστε ἐπὶ κνέφας*, στον ίδ.

ἔστειλα, αόρ. α' του *στέλλω*.

ἔστεμμαι, Παθ. παρακ. του *στέφω*.

ἐστέρημαι, Παθ. παρακ. του *στερέω*.

ἔστεφάνωτο, γ' ενικ. Παθ. υπερσ. του *στεφανόω*.

ἔστηκα, -ειν, αμτβ. παρακ. και υπερσ. του *ἴστημι*· **ἔστην**, αόρ. β'· **ἔστηξω, -ομαι**, μέλ.

ἐστήρικται, -το, γ' ενικ. Παθ. παρακ. και υπερσ. του *στηρίζω*.

ἔστησα, -άμην, Ενεργ. και Μέσ. αόρ. α' του *ἴστημι*.

ἔστηώς, Επικ. αντί *-ηκώς*, μτχ. παρακ. του *ἴστημι*.

ἔστία, Ιων. **ἰστίη, ἤ, I. 1.** εστία, παραγώνι σπιτιού, πυροστία, τζάκι, σε Όμηρ., Αισχύλ. κ.λπ.· βωμός των οικιακών, οικογενειακών θεών και άσυλο για τους κέτες (*ἑφέστιοι*), *ἐπὶ τὴν ἐστίαν καθίζεσθαι*, σε Θουκ. **2.** το ίδιο το σπίτι, κατάλυμα, κατοικία, οικογένεια (ὅπως λέμε το «σπίτι» με την έννοια της οικογενειακής θαλπωρής), σε Ηρόδ., Τραγ.· μεταφ., λέγεται για την τελευταία κατοικία, τον τάφο, σε Σοφ. **3.** φαμίλια, οικογένεια, σε Ηρόδ. **4.** βωμός, θυσιαστήριο, σε Τραγ.· *γᾶς μεσόμφαλος ἐστ.*, λέγεται για το Δελφικό ιερό, σε Ευρ. **Π.** ως κύριο ὄνομα **Ἐστία**, Ιων. **Ἴστίη**, Ρωμ. **Vesta**, θυγατέρα, κόρη του Κρόνου και της Ρέας, προστάτιδα του οίκου και της οικογενείας, σε Όμηρ. Ὑμν., Ηρόδ. κ.λπ. (αμφίβ. προέλ.).

ἔστιάμα, -ατος, τό (**ἔστιάω**), φιλοξενία, περιποίηση, συμπόσιο, συνεστίαση, σε Ευρ.

Ἐστίας, -άδος, ἤ (**Ἐστία**), παρθένα ἱέρεια της Εστίας, σε Πλούτ.

ἔστιάσις, -εως, ἤ, συμπόσιο, συνεστίαση, περιποίηση φιλοξενουμένων, σε Θουκ., Πλάτ.

ἔστιάτωρ[ᾶ], **-ορος, ὁ**, αυτός που παραθέτει συμπόσιο, οικοδεσπότης, αυτός που προσκαλεί σε γεύμα ή δείπνο, αυτός που φιλοξενεί, σε Πλάτ.· στην Αθήνα, ο πολίτης που ήταν σειρά του να παραθέσει δείπνο στη φυλή του, σε Δημ.

ἐστιάω, Ἰων. **ἰστιάω**, παρατ. *εἰστίων*, Ἰων. γ' ενικ. *ἰστία*· μέλ. *ἐστιάσω* [ᾶ]·
ἀόρ. α' *εἰστίᾱσα*, παρακ. *εἰστίᾱκα* (*ἐστία*)· **I. 1.** δέχομαι, φιλοξενῶ στην εστία
μου ἢ στο σπίτι μου, φιλοξενῶ, περιποιούμαι, παραθέτω γεύμα, φιλεύω,
τέρπω, σε Ἡρόδ., Αττ.· ἀπόλ., παραθέτω γεύμα, σε Πλάτ. **2.** με σύστ. αντ.,
γάμους ἐστιᾶν, παραθέτω γαμήλιο γεύμα, σε Ευρ., Αριστοφ.· *ἐστ.νικητήρια*, σε
Ξεν. **II.** Παθ. με Μέσ. μέλ. *ἐστιάσομαι*, ἀόρ. α' *εἰστιάσθην*, παρακ. *εἰστιάμαι*,
Ἰων. απαρ. *ἰστιῆσθαι*· φιλοξενούμαι, συμμετέχω σε συμπόσιο, γλεντοκοπῶ,
φιλεύομαι, σε Ἡρόδ., Πλάτ.· *ἐστ. ἐνύπνιον*, ἔχω ἓνα φανταστικό δαίπνο,
«δειπνῶ μαζί με τον Βαρμηχίδη», σε Αριστοφ.
ἐστιόομαι, Παθ. (*ἐστία*), εξασφαλίζομαι, εδραιώνομαι ἢ θεμελιώνομαι (μέσω
ἀπόκτησης παιδιῶν), σε Ευρ.
ἐστι-οὔχος, -ον (ἔχω), **1.** φύλακας σπιτιού, φρουρός, προστάτης, σε Ευρ. **2.**
αυτός που ἔχει βωμό ἢ εστία, σε Τραγ.
ἐστιχόωντο, γ' πληθ. Επικ. Μέσ. παρατ. του *στιχάω*.
ἔστο, γ' ενικ. υπερσ. του *ἐννυμι*.
ἔστοργα, παρακ. του *στέργω*.
ἐστόρρεσα, ἀόρ. α' του *στορέννυμι*.
ἔστραμμαι, Παθ. παρακ. του *στρέφω*.
ἐστρατόωντο, Επικ. γ' πληθ. παρατ. του *στρατάομαι*.
ἐστράφη[ᾶ], Παθ. ἀόρ. β' του *στρέφω*.
ἔστρωμαι, Παθ. παρακ. του *στορέννυμι*· **ἔστρωσα**, Ενεργ. ἀόρ. α'.
ἔστρωτο, γ' ενικ. Παθ. υπερσ. του *στρώννυμι*.
ἔστῦγον, ἀόρ. β' του *στυγέω*.
ἔστωρ, -ορος, ὄ, ξυλόπροκα στην ἄκρη πασσάλου, που διαπερνά το ἄρμα και
ἔχει προσαρτημένο ἓναν κρίκο (*κρίκος*), σε Ομήρ. Ἰλ. (αμφίβ. προέλ.).
ἐσύνηκα, ἀόρ. α' με διπλή αὐξ. του *συνήμι*.
ἐσ-ύστερον, επίρρ. αντί *εἰς ὕστερον*, ἀπό ἐδώ κι εμπρός, στο ἐξῆς, ἐφεξῆς, σε
Ομήρ. Οδ., Ἡρόδ.
ἔσφαγμαι, Παθ. παρακ. του *σφάζω*.
ἐσφαίρωτο, γ' ενικ. Παθ. υπερσ. του *σφαιρόω*.
ἔσφᾶλα, Δωρ. αντί *ἔσφηλα*, ἀόρ. α' του *σφάλλω*, σε Πίνδ.
ἐσφαλμένως, επίρρ. μτχ. Παθ. παρακ., κατά λάθος, λανθασμένα, σε Ανθ.
ἐσφέρω, ἐσφορά, βλ. **εἰς-**.
ἐσφήκωντο, γ' πληθ. Παθ. υπερσ. του *σφηκῶω*.
ἐσ-φορέω, βλ. **εἰς-**.
ἐσφράγισμαι, Παθ. παρακ. του *σφραγίζω*.
ἐσχάρα, Ἰων. **-ἄρη[ᾶ]**, **ἦ**, Επικ. γεν. και δοτ. *ἐσχαρόφιν*· **I. 1.** εστία, τζάκι, σε
Όμηρ.· ἄσυλο ικετών, *καθέζετο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίησιν*, σε Ομήρ. Οδ.·
μαγκάλι με κάρβουνα, χάλκωμα που λειτουργεῖ με κάρβουνο, σε Αριστοφ. **2.**
πυρὸς ἐσχάραι, οἱ φωτιές που ἀνάβουν στο στρατόπεδο, σε καιρὸ πολέμου,
φωτιές επαγρύπνησης, περιφρούρησης, σε Ομήρ. Ἰλ. **II.** βωμός για
ολοκαυτώματα, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ.
ἐσχᾶρεών, -ῶνος, ὄ, = *ἐσχάρα* I, σε Θεόκρ.
ἐσχάριος, -ον (**ἐσχάρα**), κατάλληλος για την σχάρα ἢ αὐτὸς που ἀνήκει στην
εστία, σε Ανθ.
ἐσχᾶρίς, -ίδος, ἦ (**ἐσχάρα**), μαγκάλι με κάρβουνα, σε Πλούτ.
ἐσχᾶρόφιν, Επικ. γεν. και δοτ. ενικ. του *ἐσχάρα*.
ἐσχᾶτάω (**ἔσχατος**), βρίσκομαι στην ἄκρη, βρίσκομαι στο ὄριο, στο
περιθώριο, μένω τελευταίος, υπολείπομαι, σε Ομήρ. Ἰλ.· Επικ. μτχ. *ἐσχατόων*,
παραμένω στην ἄκρη του στρατοπέδου, στο ἴδ.

ἐσχάτιά, Ιων. **-ή, ἡ** (**ἔσχατος**), ἔσχατο μέρος, ἄκρο, ὄριο, τελευταία σύνορα χώρας, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.· στον πληθ., σύνορα, σε Ηρόδ.· τα πέρατα του κόσμου, στον ιδ.

ἐσχάτιος, -ον, ποιητ. αντί ἔσχατος, σε Ανθ.

ἐσχάτοις, -εσσα, -εν, = ἔσχατος, σε Θεόκρ.

ἔσχατος, -η, -ον (πιθ. από την ἐκ, ἐξ, ὅπως αν προερχόταν από το ἔζατος, ακραίος, ο πιο μακρινός)· **I.** λέγεται για τόπο, ὅπως πάντοτε στον Όμηρ., ο πιο μακρινός, ἀπώτατος, ἔσχατος, υπέρτατος, τελευταίος, ἄκρος, ακραίος, στον ιδ., Ηρόδ., Αττ.· ἔσχατοι ἄλλων, λέγεται για τους Θράκες που ήταν οι τελευταίοι στις τάξεις των Τρώων, σε Ομήρ. Ιλ.· ἔσχατοι ἀνδρῶν, λέγεται για τους Αιθίοπες, σε Ομήρ. Οδ.· ἔσχατα, τά, τα πέρατα, ἐσχ. γαίης, σε Ησίοδ.· τὰ ἔσχ. τοῦ στρατοπέδου, σε Θουκ. **II.** διάφορες σημασίες: **1.** ανώτερος, υψηλότερος, δεσπότης, σε Σοφ. **2.** κατώτατος, βαθύτατος, Λατ. imus, αἶδας, σε Θεόκρ. **3.** εσώτατος, Λατ. intimus, σε Σοφ. **4.** τελευταίος, ἔσχατος, ουραγός, στερνός, στον ιδ. **III.** λέγεται για βαθμό, υπέρτατος, ὑψιστος, ὑστατος, ἔσχατος, χειρίστος, κάκιστος, πόνος, κίνδυνος, σε Πλάτ.· ως ουσ., τὸ ἔσχατον, τὰ ἔσχατα, ο ὑψιστος βαθμός, σε Ηρόδ.· λέγεται για βύσσανα, πάθη, πόνους, ταλαιπωρίες κ.λπ., στον ιδ., σε Αττ.· ἐπ' ἔσχατα βαίνεις, σε Σοφ.· ἔσχατ' ἐσχάτων κακά, τα χειρίστα των πιθανότερων κακῶν, στον ιδ.· ομοίως, στον υπερθ., τὰ πάντων ἐσχατώτατα, τα χειρίστα ὅλων, σε Ξεν. **IV.** λέγεται για χρόνο, τελευταίος, ἐς τὸ ἔσχ., μέχρι τέλους, σε Ηρόδ., Θουκ.· ἐσχάτας ὑπὲρ ρίζας, πάνω από το τελευταίο παρακλάδι της γενιάς, σε Σοφ.· ουδ. ἔσχατον και ως επίρρ., για τελευταία φορά, στον ιδ. **V.** επίρρ., -τως, μέχρις ἐσχάτων, καθ' υπερβολήν, σε Ξεν.· ομοίως και, ἐς τὸ ἔσχ., σε Ηρόδ., Ξεν.

ἐσχάτων, -όωσα, Επικ. μτχ. του ἐσχατάω.

ἔσχεθον, ποιητ. αντί ἔσχον, ἀορ. β' του ἔχω.

ἐσ-χέω, βλ. [εἶς-](#).

ἔσχηκα, -ημαι, Ενεργ. και Παθ. παρακ. του ἔχω.

ἐσχίσθην, Παθ. ἀορ. α' του σχίζω· ἔσχισμαι, παρακ.

ἔσχον, ἐσχόμην, Ενεργ. και Μέσ. ἀορ. β' του ἔχω.

ἔσχων, παρατ. του *σχάω, = σχάζω.

ἔσω, αρχ. τύπος του εἶσω, πρβλ. [ἔς](#), [εἶς](#)· συγκρ., ἐσωτέρω τῆς Ἑλλάδος, στο εσωτερικό της Ελλάδας, στην ενδοχώρα, σε Ηρόδ.

ἔσωθεν, ποιητ. **-θε**, επίρρ.: **1.** από μέσα, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** εντός, μέσα, σε Ηρόδ., Αισχύλ.· με γεν., ἔσωθεν ἀντρων, σε Ευρ.

ἐσώτατος, -η, -ον, υπερθ. του ἔσω, πολύ εσωτερικός, Λατ. intimus·

ἐσώτερος, -α, -ον, εσωτερικός, ενδότατος, ενδόμυχος, μύχιος, κρυφός, σε Κ.Δ.

ἐσωτέρω, συγκρ. του ἔσω.

ἐτάγην[ᾶ], Παθ. ἀορ. β' του τάσσω.

ἐτάζω, εξετάζω, δοκιμάζω, ερευνῶ, σε Ανθ.

ἐτάθην[ᾶ], Παθ. ἀορ. α' του τείνω.

ἐταῖρα, Ιων. **-ρη, ἡ**, βλ. [ἐταῖρος](#) II.

ἐταιρεία ἢ ἐταιρία, Ιων. **-ηῖ, ἡ** (**ἐταῖρος**)· **I. 1.** συντροφιά, παρέα, σύνδεσμος, οργάνωση, σωματείο, συνεταιρισμός, σύλλογος, συντεχνία, αδελφότητα, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** στην Αθήνα, πολιτικός σύλλογος, ὄμιλος ἢ σωματείο, ἔνωση για εξυπηρέτηση κομματικῶν σκοπῶν, σε Θουκ. κ.λπ. **II.** γενικά, φιλική σχέση, φιλία, σε Δημ.

ἐταιρείος, -α, -ον, Ιων. **-ήϊος, -η, -ον**, αυτός που ανήκει σε εταίρους, εταιρικός, συντροφικός· Ζεὺς ἐτ., προστάτης της φιλίας, σε Ηρόδ.: *φόνος ἐτ.*, φόνος συντρόφου, φίλου, σε Ανθ.

ἐταιρέω, μέλ. *-ήσω (ἐταίρα)*, κρατώ συντροφιά, κάνω παρέα, συναναστρέφομαι, εκδίδομαι, λέγεται για εταίρες, σε Αισχίν. κ.λπ.

ἐταιρηΐη, ἐταιρηΐος, Ιων. αντί *ἐταιρεία, ἐταιρείος*.

ἐταίρησις, -εως, ἡ (ἐταιρέω), ασέλγεια, λαγνεία, απιστία, πορνεία, σε Αισχίν.

ἐταιρία, ἡ, βλ. [ἐταιρεία](#).

ἐταιρίζω, μέλ. *-ίσω (ἐταῖρος)*: **1.** είμαι σύντροφος, συνάδελφος, συνεργάτης κάποιου, με δοτ., σε Ομήρ. Ιλ. **2.** μτβ., στη Μέσ., εκλέγω για τον εαυτό μου, επιλέγω, διαλέγω ως σύντροφό μου, ἢ τινά που Τρώων ἐταιρίσσαιτο (Επικ. αντί *ἐταιρίσαιτο*), στο ίδ.

ἐταιρικός, -ή, -όν, I. αυτός που ανήκει ή ταιριάζει σε μια εταιρεία ή συντροφιά, εταιρικός, συντροφικός, φιλικός· τὸ ἐταιρικόν = ἐταιρεία **2**, σε Θουκ.· απ' όπου, πολιτικοί, κομματικοί σύλλογοι, στον ίδ. **II.** αυτός που ανήκει ή μοιάζει στην *ἐταίρα*, επιτηδευμένος, φανταχτερός, ψεύτικος, σε Πλούτ.· επίρρ. *-κῶς*, στον ίδ., σε Λουκ.

ἐταιρίς, -ίδος, ἡ, = *ἐταίρα*, σε Ξεν.

ἐταῖρος, Επικ. και Ιων. **ἐτᾶρος, ὁ (ἔτης)**: **I. 1.** σύντροφος, συμπολεμιστής, φίλος, σύζυγος, σε Όμηρ.· συνήθης τρόπος φιλικής προσφώνησης, ὦ 'ταῖρε, καλέ μου φίλε, σε Αριστοφ.· *φίλ' ἐταῖρε*, σε Θεόγν.· οι μαθητές ή οι απόστολοι ονομάζονταν *ἐταῖροι* των διδασκάλων τους, όπως εκείνοι του Σωκράτη, σε Ξεν.· με γεν., *δαιτὸς ἐταῖρε*, σύντροφε του δείπνου μου, ομόδειπνέ μου, ομοτράπεζέ μου, σε Όμηρ. Ὑμν.· *πόσιος καὶ βρώσιος ἐταῖροι*, ομοτράπεζοι, σε Θεόγν. **2.** μεταφ., λέγεται για πράγματα, *ἐσθλὸς ἐταῖρος*, λέγεται για ευνοϊκό, ούριο άνεμο, σε Ομήρ. Οδ.· με δοτ., *βίος ὁ σοφοῖς ἔταρος*, σε Ανθ.· ως επίθ., κοινωνός, συνέταρος σε κάτι, με γεν., σε Πλάτ.· υπερθ., *ἐταιρότατος*, στον ίδ.

II. 1. ἐταίρα, Ιων. **ἐταίρη**, Επικ. **ἐτάρη[ᾶ], ἡ**, σύντροφος, σε Ομήρ. Ιλ.· *φόρμιγξ, ἦν δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἐταίρην*, σε Ομήρ. Οδ.· *πενία σφιν ἐταίρα*, σε Θεόκρ. **2.** αντίθ. προς τη νόμιμη σύζυγο, σπιτωμένη γυναίκα, μαϊτρέσσα, παλλακίδα, εταίρα, πόρνη, σε Ηρόδ., Αττ.

ἐταιρόσυννος, -η, -ον, φιλικός, φίλος, οικείος, γνώριμος, σε Ανθ.

ἐτάκεο, Δωρ. αντί *ἐτήκον*, β' ενικ. παρατ. του *τήκω*.

ἐτάλασσα, Επικ. αόρ. α' του **τλάω*.

ἐτᾶμον, Ιων. και Δωρ. αόρ. β' του *τέμνω*.

ἐταρίσσας, ἐταῖρίσσαιτο, Επικ. μτχ. αορ. α' και Μέσ. ευκτ. του *ἐταιρίζω* **II.**

ἐτᾶρος, ἐτάρη, Επικ. και Ιων. αντί *ἐταῖρος, ἐταίρη*.

ἔτας, αιτ. πληθ. του *ἔτης*.

ἐτάτῳμος, Δωρ. αντί *ἐτήτμομος*.

ἐτάφην[ᾶ], Παθ. αόρ. β' του *θάπτω*.

ἐτέθαπτο, γ' ενικ. Παθ. υπερσ. του *θάπτω*.

ἐτέθην, Παθ. αόρ. α' του *τίθημι*.

ἐτεθήπεα, Επικ. αντί *ἐτεθήπειν*, υπερσ. του *τέθηπα*.

ἔτειος, -α, -ον (ἔτος), **I.** ετήσιος, από έτος σε έτος, Λατ. *annuus*, σε Αισχύλ., Ευρ. **II.** ο ενός έτους, μονοετής, σε Ξεν.

ἔτεκον, αόρ. β' του *τίκτω*.

ἐτελείετο, Επικ. γ' ενικ. Παθ. παρατ. του *τελέω*.

ἐτελέσθην, Παθ. αόρ. α' του *τελέω*.

ἔτεμον, αόρ. β' του *τέμνω*.

Ἔτεο-βουτάδης, -ου, ὁ, γνήσιος, αυθεντικός γιος του Βούτου (ένας από τους κληρονομικούς ιερείς της Αθηνάς Πολιάδας), σε Δημ.

Ἔτεό-κρητες, οἱ, γνήσιοι, αληθινοὶ Κρήτες, ιθαγενεῖς Κρήτες, σε Ομήρ. Οδ. **έτεός, -ά, -όν, I.** αληθινός, πραγματικός, γνήσιος, σε Όμηρ.· *έτεδὸν μαντεύεται*, εάν είναι αληθινές οι προφητείες, σε Ομήρ. Ιλ.· *ὡς έτεόν περ*, όπως είναι έτσι πραγματικά, σε Όμηρ. **II.** *έτεόν*, ως επίρρ., αληθῶς, πράγματι, πραγματικά, αληθινά, ὄντως, Λατ. *revera*, στον ίδ.· ὀρθῶς, σε Θεοκρ.· στην Αττ., ως ερώτηση, συχνά με ειρωνική διάθεση, πράγματι; ὄντως; ὡστε έτσι; ἀλήθεια; Λατ. *itane?* σε Αριστοφ.

έτερ-αλκής, -ές (άλκή),· I. 1. αυτή που δίνει δύναμη σε έναν από τους δύο, *Δαναοῖσι μάχης έτεραλκέα νίκηην δοῦναι*, δίνω την νίκη στην μάχη κλίνοντας προς το μέρος των Δαναών, σε Ομήρ. Ιλ.· *έτ. σῆμα*, σημάδι που δείχνει ότι η νίκη άλλαξε πλευρά, στο ίδ.· ομοίως, χωρίς το *μάχης, δίδου έτεραλκέα νίκηην*, σε Όμηρ. **2.** Ενεργ., *δημος έτ.*, εφεδρικό σώμα ανδρών που κρίνει τη ροπή της νίκης, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** αυτός που κλίνει πότε στο ένα μέρος πότε στο άλλο, αμφίρροπος, Λατ. *anceps*, σε Ηρόδ.· ομοίως, επίρρ., *έτεραλκέως άγωνίζεσθαι*, *ancipiti Marte pugnare*, στον ίδ.

έτερ-ήμερος, -ον (ήμερα), αυτός που γίνεται μέρα παρά μέρα, αυτός που ζει μέρα παρά μέρα, λέγεται για τους Διόσκουρους, σε Ομήρ. Οδ.

έτέρηφι, Επικ. δοτ. θηλ. του *έτερος*.

έτερό-γλωσσος, Αττ. -ττος, -ον (γλῶσσα), ξενόγλωσσος, *έν έτεγλώσσοις*, μέσω ετερόγλωσσων και αλλογλώσσων, σε Κ.Δ.

έτερό-γνάθος, ὁ, αυτός που έχει τη μία γνάθο σκληρότερη από την άλλη, *ίππος*, σε Ξεν.

έτεροδιδασκάλέω, διδάσκω διαφορετικά, διδάσκω λανθασμένα πράγματα (κι όχι τα σωστά), σε Κ.Δ.

έτερο-διδάσκαλος, ὁ, αυτός που διδάσκει κάτι λανθασμένο, αιρετικός.

έτερό-ζήλος, -ον, I. αυτός που ρέπει προς το ένα μέρος, μεροληπτικός, αυτός που κλίνει προς ένα μέρος, λέγεται για ισορροπία, ζυγαριά, πλάστιγγα· επίρρ. *-λως*, αδικώς, σε Ησίοδ. **II.** αυτός που επιδίδεται με ζήλο στην κατάκτηση μιας άλλης τέχνης, σε Ανθ.

έτεροζυγέω, βρίσκομαι κάτω από τον ζυγό σε άνιση σύμπραξη, συνεργασία με κάποιον άλλο, ομοζυγώ με τους άπιστους, σε Κ.Δ.

έτερό-ζυγος, -ον (ζυγόν), συζευγμένος με ζώο διαφορετικού είδους, σε Εβδ.

έτερό-ζυξ, -υγος, ὁ, ἡ (ζυγῆναι), αυτός που βρίσκεται κάτω από τον ζυγό μόνος του, χωρίς τον σύντροφό του, μεταφ., σε Ίωαν παρά Πλούτ.

έτεροῖος, -α, -ον, αυτός που ανήκει σε διαφορετικό είδος, ετεροειδής, σε Ηρόδ.

έτεροῖω, μέλ. *-ώσω*, αλλοιώνω, μεταβάλλω — Παθ., μεταβάλλομαι ή αλλοιώνομαι, μετατρέπομαι, μεταλλάσσομαι, σε Ηρόδ.

έτερο-κλίνης, -ές (κλίνω), αυτός που κλίνει προς ένα μέρος, κατηφορικός, κεκλιμένος, σε Ξεν.

έτερο-μήκης, -ες (μῆκος), αυτός που έχει πλευρές άνισου μήκους, ανισόπλευρος, δηλ. επιμήκης ὀρθογώνιος, ὀρθογώνιος παραλληλόγραμμος, σε Ξεν.

έτερό-πλοος, -ον, συνηρ. **-πλους, -ουν**, λέγεται για χρήματα που δανείστηκαν για την αναχώρηση ενός πλοίου και του φορτίου του από το λιμάνι, αλλά όχι και για την επάνοδό του σ' αυτό, σε Δημ.

έτερος, -α, -ον· Δωρ. *άτερος [ǎ]*· αλλά, *άτερος [ā]*, Αττ. κράση αντί *ό έτερος*, Ιων. *οὔτερος*, Δωρ. *ώτερος*· ουδ. *θάτερον*, Αττ., Ιων. *τούτερον*· πληθ.

ἄτεροι, θάτερα, αντί οἱ ἕτεροι, τὰ ἕτερα, γεν. θατέρου· δοτ. θατέρω· θηλ. ονομ. ἄτερα, δοτ. θάτέρα· **I.** Λατ. alter, ο ἄλλος, ἕνας ἀπό τους δύο, χειρὶ ἑτέρῃ, σε Όμηρ., βλ. κατωτ. **IV.** χωλὸς ἕτερον πόδα κ.λπ.· ἔπειτα, λέγεται γιὰ ὅλα τὰ πρόσωπα ἢ πράγματα που υπάρχουν σε ζεύγη, Λατ. alteruter, σε Όμηρ. **Ιλ.**· τὴν ἑτ. πύλην, μία ἐκ των δύο, μία ἀπὸ τις δύο πύλες, σε Ηρόδ.· δυοῖν ἀγαθοῖν τὸ ἕτ., σε Θουκ. κ.λπ.· στον πληθ., ἕνα ἀπὸ τὰ δύο μέρη, τὸ καθένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα βρίσκεται σε πληθ., Λατ. alterutri, σε Όμηρ. **2.** σε διπλές προτάσεις, τὸ ἕτερος (στον Πεζὸ λόγῳ ὁ ἕτερος) επαναλαμβάνεται, ἕτερον μὲν ἔδωκε, ἕτερον δ' ἀνένευσε, σε Όμηρ. **Ιλ.** κ.λπ. **3.** συχνά επαναλαμβάνεται μέσα στην ἴδια πρόταση, ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστίν, ὁ ἕνας στηρίζεται, εξαρτάται ἀπὸ τον ἄλλο, σε Όμηρ. **Οδ.**· ἕτεροι ἑτέρων ἄρχουσι, ὁ ἕνας κυβερνά, διοικεῖ, διατάζει, εξουσιάζει τον ἄλλο, σε Θουκ. **4.** ὅπως τὸ Λατ. alter, = δεύτερος, δεύτερος, ἢ μὲν..., ἢ δ' ἑτέρη..., ἢ δὲ τρίτη..., σε Όμηρ. **Οδ.** κ.λπ.· ἢ ἑτέρα (ενν. ἡμέρα), ἡ δεύτερη μέρα, δηλ. μεθ-ἀύριο, σε Ξεν.· ὁμοίως, με ἀντωνυμίες που δηλώνουν ποσότητα, ἕτερον τοσοῦτο, ἄλλο τόσο στο μέγεθος, σε Ηρόδ. **II.** τίθεται σε χαλαρὴ σύνδεση ἀντὶ τοῦ ἄλλος, Λατ. alius, ἄλλος, σε Όμηρ., **Αττ.** **III. 1.** ἄλλος ἀπὸ τον συνηθισμένο, διαφορετικός, σε Όμηρ. **Οδ.** κ.λπ.· ἕτ. καὶ οὐχ ὁ αὐτός, σε Δημ.· με γεν., ἄλλος ἀπὸ, διαφορετικός ἀπὸ, ἑτέρους τῶν νῦν ὄντων, σε Θουκ.· ὁμοίως καὶ, ἕτερον ἢ..., σε Ευρ. **2.** ἄλλος ἀπ' αὐτό που θα ἔπρεπε νὰ εἶναι, ἄλλος, ὄχι καλός, ευφημ. ἀντὶ κακός, ὅπως τὸ Λατ. sequior ἀντὶ malus, ἀγαθὰ ἢ θάτερα, σε Δημ.· μόνο του, ἑτ. θυσία, σε Αἰσχύλ. κ.λπ. **IV.**ειδικότερες χρήσεις: **1. α)** ελλειπτικό, τῇ ἑτέρῃ (ενν. χειρὶ), **Επικ.** τῇ ἑτέρῃ ἢ ἑτέρῃφι, με τὸ ἕνα χέρι, σε Όμηρ. **Ιλ.**· ἰδίως, με τὸ ἀριστερὸ χέρι, σε Όμηρ. **β)** (ενν. ἡμέρα) κατὰ την ἐπόμενη μέρα, σε Σοφ., Αριστοφ. **2.** επιρρηματικά με προθέσεις: **α)** ἐπὶ θάτερα, πρὸς τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο μέρος, σε Θουκ., κ.λπ. **β)** κατὰ θάτερα, στη μία ἢ στην ἄλλη πλευρά, σε Πλάτ. **V. 1.** ἐπίρρ., **ἑτέρως**, με τὸν ἕνα ἢ με τὸν ἄλλο τρόπο, σε Πλάτ. **2.** διαφορετικά, με ἄλλο τρόπο, σε Αριστοφ., Δημ. **ἑτερό-τροπος, -ον, I.** αὐτός που ἔχει διαφορετικὸ εἶδος ἢ εἶναι καμωμένος με ἄλλον τρόπο, σε Αριστοφ. **II.** αὐτός που ἀλλάζει κατεύθυνση, ἀβέβαιος, σε **Ανθ.**

ἑτερ-όφθαλμος, -ον, μονόφθαλμος, Λατ. unoculus, luscus, σε Δημ.

ἑτερό-φρων, -ον (φρήν), αὐτός που του ἔχει γυρίσει τὸ μυαλό, ετεροδόξος, μαινόμενος, τρελός, παράφρονας, σε **Ανθ.**

ἑτερό-φωνος, -ον (φωνή), ἀλλόγλωσσος, ξένος, ξενόγλωσσος, σε Αἰσχύλ.

ἑτέρσετο, γ' ἐνικ. Μέσ. αορ. β' του *τερσαίνω*.

ἑτέρωθεν (ἕτερος), ἐπίρρ.: **1.** ἀπὸ την ἄλλη πλευρά, σε Όμηρ. **Ιλ.** **2.**

βραχυλογικά, με ρήματα στάσης, στη θέση του ἑτέρωθι, στην ἄλλη πλευρά, ἀντίθετα, ἀντικρυστά, στο ἀπέναντι μέρος, στο ἴδ.

ἑτέρωθι (ἕτερος), ἐπίρρ.: **I.** στο ἄλλο μέρος, σε Όμηρ. **Οδ.**, Ηρόδ. **II.** ἄλλοθι, ἀλλοῦ, κάπου ἀλλοῦ, σε Όμηρ. κ.λπ.· με γεν., ἑτ. τοῦ λόγου, σε ἄλλο σημεῖο του λόγου μου, σε Ηρόδ. **III.** μια ἄλλη φορά, μιαν ἄλλη στιγμή, στον ἴδ.

ἑτέρως, βλ. **ἕτερος V.**

ἑτέρωσε (ἕτερος), ἐπίρρ.: **I. 1.** πρὸς την ἄλλη πλευρά, στην ἄλλη μεριά, σε Όμηρ.· πρὸς τὸ ἕνα μέρος, πρὸς τὰ ἐκεῖ, στον ἴδ. **2.** βραχυλογικά, με ρήματα στάσης, ἀντὶ ἑτέρωθι, στο ἄλλο μέρος, στην ἄλλη πλευρά, σε Όμηρ. **Ιλ.**, Δημ. **II.** ἄλλασε, πρὸς κάποιον ἄλλο μέρος, σε Όμηρ. **Ιλ.**, Όμηρ.

ἑτέρωτα, Αἰολ. ἀντὶ ἑτέρωθι.

ἑτέταλτο, γ' ἐνικ. Παθ. υπερσ. του *τέλλω*.

ἑτετεύχατο, **Επικ.** γ' πληθ. Παθ. υπερσ. του *τεύχω*.

ἕτετμε, γ' ἐνικ. αορ. β', βλ. **τέτιμον.**

ἐτέτυξο, -υκτο, β' και γ' ενικ. Παθ. υπερσ. του *τεύχω*.

ἐτέχθην, Παθ. αόρ. α' του *τίκτω*.

ἔτης, -ου, ὅ, κυρίως στον πληθ., **ἔται, οἱ, I**. οι ἔται ήταν μέλη της ίδιας φυλετικής ομάδας, φατρίας, δηλ. συγγενείς μιας μεγάλης οικογενείας, ξαδέρφια, *παῖδες τε κασίγνητοί τε ἔται τε*, σε Όμηρ.: *ἔται καὶ ἀνεμιοί*, σε Ομήρ. Ιλ. **II**. μεταγεν., *δημότης*, πολίτης, συμπολίτης, γείτονας, σε Θουκ.: στον ενικ., ιδιώτης, σε Αισχύλ. **III**. αντί *ᾧ τάν* ή *ᾧ' τάν*, βλ. **τάν**.

ἐτησίαι, οἱ (ἔτος), με ή χωρίς το *ἀνεμοι*, περιοδικοί άνεμοι, μελτέμια· λέγεται για τους Αιγυπτιακούς μουσώνες, οι οποίοι φυσούσαν, έπνεαν από τα βορειοδυτικά κατά την διάρκεια του καλοκαιριού, σε Ηρόδ.: λέγεται για βορείους άνεμους, που έπνεαν, φυσούσαν στο Αιγαίο για σαράντα μέρες από την επιτολή του αστέρα Σειρίου, στον ίδ., Δημ.

ἐτήσιος, -ον (ἔτος), **1**. αυτός που διαρκεί ένα χρόνο, που έχει διάρκεια ενός έτους, *πένθος*, σε Ευρ., Θουκ. **2**. κάθε χρόνο, ενιαύσιος, στον ίδ.

ἐτητύμια, ή, αλήθεια, γνησιότητα, αυθεντικότητα, σε Ανθ.

ἐτήτυμος, -ον, I. 1. εκτεταμ. ποιητ. αντί *ἔτυμος*, αληθινός, γνήσιος, αυθεντικός, σε Όμηρ.: *τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον*, πες μου αυτό αληθινά, σε Ομήρ. Οδ.: *εἰ λέγεις ἐτήτυμα*, σε Σοφ. **2**. λέγεται για πρόσωπα, φιλαλήθης, ειλικρινής, σε Ευρ. **3**. αληθινός, γνήσιος, αυθεντικός, πραγματικός, Λατ. *sincerus*, *κείνω δ' οὐκέτι νόστος ἔτ.*, για εκείνον δεν απομένει καμία αληθινή, πραγματική επιστροφή, σε Ομήρ. Οδ.: *ἔτ. Διὸς κόρα*, σε Αισχύλ.: *παῖς χρυσός*, σε Θεόκρ. **II**. ως επίρρ., σε ουδ. *ἐτήτυμον*, αληθώς, πραγματικά, πράγματι, όντως, σε Όμηρ.: ομαλ. επίρρ. *-μωσ*, σε Αισχύλ., Σοφ.

ἔτι, επίρρ.: **I**. λέγεται για χρόνο: **1**. για το παρόν, ακόμη, μέχρι τώρα, ως αυτή τη στιγμή, Λατ. *adhuc*, σε Ομήρ. Ιλ., Αττ.: πρβλ. **οὐκέτι**. **2**. για το παρελθόν, κυρίως με παρατ., *ἀήθεσσον γάρ' ἔτι*, ήταν ακόμη ασυνήθιστοι, σε Ομήρ. Ιλ.: *προορωμένοις ἔτι*, σε Θουκ. **3**. για το μέλλον, ακόμη, επιπλέον, *ἄλγε' ἔδωκεν, ἠδ' ἔτι δώσει*, σε Ομήρ. Ιλ.: επίσης, στο εξής, εφεξής, σε Αισχύλ., Ευρ. **II. 1**. λέγεται για βαθμό, ακόμη, ακόμα, επιπλέον, ακόμη περισσότερο, Λατ. *praeterea, insuper*, σε Όμηρ. κ.λπ.: *ἔτι δέ, κί επιπλέον, επιπροσθέτως*, σε Θουκ. **2**. συχνά για επίταση συγκρ., *ἔτι μᾶλλον*, ακόμη περισσότερο, σε Ομήρ. Ιλ.: *μᾶλλον ἔτι*, σε Ομήρ. Οδ.: *ἔτι πλεον*, σε Ηρόδ. κ.λπ. **3**. με θετικό βαθμό, *ἔτι ἄνω*, ακόμη πιο πάνω, ακόμη ψηλότερα, σε Ξεν.

ἔτλην, -ης, ή, αόρ. β' του **τλάω*.

ἔτμαγεν, Αιολ. αντί *-γησαν*, γ' πληθ. Παθ. αορ. β' του *τέμνω*.

ἐτνήρῃσις, -εως, ή (ἀρύω), κουτάλα για ανακάτεμα ζωμού, σε Αριστοφ.

ἐτνο-δόνος, -ον (δονέω), αυτός που ανακατεύει τον ζωμό, *τορύνη*, σε Ανθ.

ἔτνος, -εος, τό, πυκνός ζωμός από όσπρια, σούπα από όσπρια, κουρκούτι, φάβα, σε Αριστοφ., Πλάτ.

ἐτοιμάζω, μέλ. *-άσω* κ.λπ. — Μέσ., Επικ. αόρ. α' *ἐτοιμασσάμην* — Παθ., παρακ. *ἠτοιμασμαι (ἐτοιῖμος)*: **I**. ετοιμάζω, προετοιμάζω, παρασκευάζω, προμηθεύω, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ.: με απαρ., *κάπρον ἐτοιμασάτω ταμέειν*, σε Ομήρ. Ιλ. **II. 1**. Μέσ., προπαρασκευάζομαι, στο ίδ. **2**. Παθ. παρακ. *ἠτοιμασμαι*, γίνομαι έτοιμος, *τάλλα ἠτοιμάζετο*, έκανε τις υπόλοιπες ετοιμασίες του, σε Θουκ.: *ἠτοιμασμένοι*, σε Ξεν. **3**. προετοιμάζομαι να, ετοιμάζομαι να, με απαρ., στον ίδ.

ἐτοιῖμος, -ον ή -η, -ον, στην Αττ. επίσης, *ἔτοιμος*: **I. 1**. πρόχειρος, διαθέσιμος, έτοιμος, προετοιμασμένος, λέγεται για φαγητό, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.: *ἔτ. χρήματα*, έτοιμα χρήματα, διαθέσιμα χρήματα, χρήματα στο χέρι, στον ίδ.: *ἔτ. ποιείσθαι*, να ετοιμάζει κάποιος, τον ίδ.: *ἔξ ἐτοιῖμου*, εκ του προχείρου, δίχως

προετοιμασία ή προπαρασκευή, αυθόρμητα, πάραυτα, αμέσως, σε Ξεν.· τὰ ἐτοῖμα, ὅ,τι περιέρχεται στην ιδιοκτησία κάποιου, σε Θουκ. **2.** λέγεται για το μέλλον, αυτός που είναι σίγουρος ότι θα γίνει, βέβαιος, ασφαλής, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης, εύκολος να γίνει, εφικτός, πραγματοποιήσιμος, στο ίδ. **3.** λέγεται για το παρελθόν, αυτός που επιτεύχθηκε, εκπληρώθηκε, που έγινε καλά, ο καλά καμωμένος, σε Όμηρ. **II.** λέγεται για πρόσωπα ή για θέληση, έτοιμος, ενεργητικός, δραστήριος, πρόθυμος, Λατ. paratus, promptus, σε Ηρόδ., Αισχύλ.· εἷς ἢ πρὸς τι, σε Ηρόδ., Ξεν.· με απαρ., έτοιμος να κάνω κάτι, σε Ηρόδ., Αττ.· τὸ ἔτοιμον, ετοιμότητα, προθυμία, αποφασιστικότητα, σε Ευρ. **III.** επίρρ. -μως, πρόθυμα, σε Θουκ. κ.λπ.

έτοιμότης, -ητος, ἡ, κατάσταση ετοιμότητας, προετοιμασία, προπαρασκευή, ετοιμότητα, προθυμία, σε Πλούτ.

έτοιμο-τόμος, -ον (τέμνω), έτοιμος για κόψιμο, σε Ανθ.

ἔτος, -εος, τό, χρόνος, χρονιά, σε Όμηρ. κ.λπ.· τῶν προτέρων ἐτέων, των περασμένων, των παρελθόντων, των προηγούμενων χρόνων, σε Ομήρ. Ιλ.· ἐκάστου ἔτους, κάθε χρόνο, σε Πλάτ.· ἀνὰ πᾶν ἔτος, σε Ανθ.· ἀνὰ πέντε ἔτα, κάθε πέντε χρόνια, σε Ηρόδ.· δι' ἔτους πέμπτου, κάθε πέμπτο χρόνο, σε Αριστοφ.· κατὰ ἔτος, κάθε χρόνο, σε Θουκ.· ἔτος εἰς ἔτος, από χρόνο σε χρόνο, σε Σοφ.· με αιτ., ἔτος τὸδ' ἤδη δέκατον, αυτό είναι ήδη το δέκατο έτος από τότε που..., στον ίδ.

ἔτός, επίρρ., = -ἔτωσίως, χωρίς λόγο, μάταια, μόνο με άρνηση, οὐκ ἔτός, Λατ. non temere, σε Αριστοφ., Πλάτ.· οὐκ ἔτος ἄρ' ἦλθεν, δεν ήταν μάταιο τότε το ότι ήρθε; σε Αριστοφ. (αμφίβ. προέλ.).

ἔτραγον, αόρ. β' του τρώγω.

ἔτραπον, ἐτράπην, Ενεργ. και Παθ. αόρ. β' του τρέπω.

ἐτράφην[ᾱ], Παθ. αόρ. β' του τρέφω· Ενεργ. ἔτραφον, με ίδια σημασία.

ἔτρωσα, αόρ. α' του τρώσχω.

ἐτύθην[ῦ], Παθ. αόρ. α' του θύω.

ἔτῳμος, -ον, όπως τα ἐτέος, ἐτήτυμος· **1.** αληθής, πραγματικός, βέβαιος, αληθινός, γνήσιος, ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; να πω ψέματα ή να πω την αλήθεια; σε Όμηρ.· οἶρ', ἔτυμα κραινοῦσι, αυτά (τα όνειρα) έχουν αληθινή έκβαση, σε Ομήρ. Οδ.· ἔτ. ἄγγελος, φήμη, σε Αισχύλ., Ευρ. **2.** ουδ. ἔτυμον, ως επίρρ., όπως το ἐτέον, αληθώς, όντως, πράγματι, σε Όμηρ.· επίσης, στον πληθ. ἔτυμα, σε Ανθ.· ομαλ. επίρρ. -μως, σε Αισχύλ. κ.λπ.

ἐτύπην[ῦ], ἐτύφθην, Παθ. αόρ. β' και α' του τύπτω.

ἐτύχησα, ἔτῳχον, αόρ. α' και β' του τυγχάνω.

ἔτωσιο-εργός, -όν (*ἔργω), αυτός που εργάζεται ματαιώς, χωρίς κέρδος, σε Ησίοδ.

ἔτώσιος, -ον (ἔτός, επίρρ.), μάταιος, άσκοπος, ανωφελής, Λατ. irritus, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.

εὔ, Επικ. ἐύ, επίρρ. (ουδ. του εὔς)· **I. 1.** καλά, ευτυχώς, Λατ. bene, αντίθ. προς το κακῶς, σε Όμηρ. κ.λπ.· μαζί με άλλο επίρρ., εὔ και ἐπισταμένως, καλώς και με γνώση, σε Όμηρ.· ομοίως και, εὔ κατὰ κόσμον, καλά και τακτικά, όπως ταιριάζει, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης, ευτυχώς, κατ' ευτυχή συγκυρία, ευχαρίστως, σε Ομήρ. Οδ.· στον Πεζό λόγο, εὔ ἔχειν, έχειν καλώς, βρίσκομαι σε καλή κατάσταση, σε Αττ.· με γεν., εὔ ἦκειν τοῦ βίου, έχειν καλώς ως προς το ζην, ως προς τους πόρους της ζωής, ευπορώ, σε Ηρόδ. **2.** εὔ γε, συχνά σε απαντήσεις, βλ. **εὔγε**· **3.** με επίθ. ή επιρρ., επιτείνοντας τη σημασία τους, εὔ πάντες, όπως το μάλα πάντες, σε Ομήρ. Οδ.· εὔ μάλα, στο ίδ.· εὔ πάνν, σε Αριστοφ.· εὔ σαφῶς, σε Αισχύλ. **II.** ως ους., τὸ εὔ, το δίκαιο, το ορθό, τὸ δ' εὔ

νικάτω, στον ιδ. **III. 1.** ως κατηγορ. πρότασης, *τί τῶνδ' εὖ;* ποιο από αυτό είναι καλό; στον ιδ.: *εὖ εἶη*, μακάρι να αποβεί σε καλό, στον ιδ. **IV.** στα σύνθ., έχει όλες τις σημασίες του επιρρ., αλλά συνήθως υποδηλώνει μέγεθος, αφθονία, ευημερία, ευκολία, αντίθ. προς το *δυσ-* (όπως τα στερητικά *α-*, Λατ. *in-*, και το *δυσ-*, συντίθεται μόνο με ονόματα: τα ρήματα, στα οποία το *εὖ* αποτελεί την πρώτη συλλαβή, παράγονται από σύνθετα ονόματα, όπως *εὐπαθέω* από *εὐπαθής*. Το *εὖ-δοκέω*, αποτελεί εξαίρεση).

εὖ, Ἰων. αντί *οὖ*, Λατ. *sui*, γεν. της αυτοπαθ. αντων. του γ' προσ.

εὐαγγελίζομαι (εὐάγγελος), I. αποθ., φέρνω ευχάριστα νέα, ευχάριστες ειδήσεις, τις ανακοινώνω, τις γνωστοποιώ, τις κοινοποιώ, σε Αριστοφ., Δημ. κ.λπ. **II. 1.** διακηρύσσω ως χαρμόσυνα νέα, μαντάτα, ειδήσεις, *τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ*, σε Κ.Δ. **2.** ἀπόλ., κηρύττω το Ευαγγέλιο, στο ιδ.: με αιτ. προσ., κηρύσσω στους ανθρώπους το χαρμόσυνο μήνυμα του Ευαγγελίου, στο ιδ.·

ομοίως επίσης, και στην Ενεργ., στον ιδ. — Παθ., κηρύσσομαι, διδάσκομαι το Ευαγγέλιο, στο ιδ.· λέγεται για το ίδιο το Ευαγγέλιο, κηρύσσομαι, στο ιδ.

εὐαγγέλιον, τό, I. αμοιβή που δίνεται στον αγγελιοφόρο για καλή είδηση, σε Ομήρ. Οδ.· στον πληθ., *εὐαγγέλια θύειν*, προσφορά ευχαριστήριας θυσίας για καλή είδηση, σε Ξεν. κ.λπ.· *εὐαγγελίων θυσίαι*, σε Αισχίν.· *εὐαγγέλια στεφανοῦν τινα*, στεφανώνω κάποιον για καλές ειδήσεις, σε Αριστοφ. **II.** με τη Χριστιανική σημασία, Χαρμόσυνο Νέο, δηλ. το Ευαγγέλιο, σε Κ.Δ.

εὐαγγελιστής, -οῦ, ὁ, αυτός που φέρνει καλές ειδήσεις, νέα, ευαγγελιστής, συγγραφέας, κήρυκας του Ευαγγελίου, σε Κ.Δ.

εὐ-άγγελος, -ον, αυτός που φέρνει καλές ειδήσεις, σε Αισχύλ.

εὐᾶγέω, είμαι αγνός, αμόλυντος, καθαρός, άγιος, σε Θεόκρ.

εὐ-ᾶγής (Α), -ές (ᾶγος),· 1. απαλλαγμένος από μόλυσμα, μίasma, αθώος, αναίτιος, καθαρός, αγνός, ακηλίδωτος, αμόλυντος, *ὄσιος καὶ εὐαγής*, σε Νόμ. Σόλωνα· λέγεται για χιόνι, σε Ευρ. **2.** λέγεται για ενέργειες, άμεμπτος, δίκαιος, σε Σοφ., Δημ.· ομοίως και, Επικ. επίρρ., *εὐαγέως*, σε Ομηρ. Ὑμν. **3.** με Ενεργ. σημασία, καθαριστικός, εξαγνιστικός, σε Σοφ.

εὐ-ᾶγής (Β), -ές (ᾶγω), αυτός που κινείται με ευκολία, ευέλικτος, ευκίνητος, σε Ανθ.

εὐ-ᾶγής (Γ), -ές (αὐγή), καθαρός, λαμπρός, αυτός που φαίνεται από μακριά, ευδιάκριτος, εμφανής, ολοφάνερος· *ἔδραν εὐαγῆ στρατοῦ*, θέση πλήρους ορατότητας του στρατεύματος, σε Αισχύλ.· *πύργον εὐαγῆ*, ψηλή, αγέρωχη πόλη, σε Ευρ.

εὐ-ᾶγητος, -ον, = *εὐᾶγής* (Γ), λαμπρός, λέγεται για σύννεφα, σε Αριστοφ.

εὐ-ᾶγκᾶλος, -ον (ᾶγκᾶλη), αυτός που κρατιέται εύκολα στην αγκαλιά, που φορτώνεται εύκολα, σε Αισχύλ.

εὐᾶγορέω, εὐαγορία, Δωρ. αντί *εὐηγ-*.

εὐαγρεσία, ἦ, = *εὐαγρία*, σε Θεόκρ.

εὐαγρέω, μέλ. -ῆσω, έχω καλό κυνήγι, σε Ανθ.

εὐαγρία, ἦ, καλό κυνήγι, σε Ανθ.

εὐ-ᾶγρος, -ον (ᾶγρα), τυχερός στο κυνήγι, επιτυχημένος σε αυτό, σε Σοφ., Ανθ.

εὐᾶγωγία, ἦ, καλή αγωγή, καλή ανατροφή, σε Αισχίν.

εὐ-ᾶγωγος, -ον (ᾶγωγή), αυτός που εκπαιδεύεται εύκολα, καθοδηγούμενος, ευμεταχειρίστος, *ἐπί τι, εἰς τι, πρὸς τι*, σε Πλάτ., Ξεν.

εὐᾶδον, Αιολ. αντί *εᾶδον*, αόρ. β' του *ἄνδάνω*.

εὐᾶζω (εὐοῖ), κραυγάζω *εὐαί* προς τιμή του Βάκχου, σε Σοφ., Ευρ.

εὐ-ᾶής, -ές (ἄημι),· **I.** ευάερος, φρέσκος, δροσερός, σε Ησίοδ. **II.** Ενεργ., λέγεται για άνεμο, αυτός που φυσά ευνοϊκά, αίσιος, ούριος, σε Ηρόδ., Ευρ.· μεταφ., ευνοϊκός, σε Σοφ.

εὐ-αθλος, -ον, αυτός που έχει κερδηθεί με θεμιτό τρόπο, σε Ανθ.

εὐ-αίρετος, -ον (αἰρέω), ευάλωτος, σε Ηρόδ.

εὐ-αῖων, -ωνος, ὅ, ἦ, ευτυχισμένος στη ζωή, σε Ευρ.· λέγεται για την ίδια την ζωή, ευτυχισμένη, καλότυχη, μακαρία, σε Αισχύλ., Σοφ.· ὕπνος εὐ., μακάριος, αἰώνιος ὕπνος, σε Σοφ.

εὐᾶκής, -ές, Δωρ. αντί *εὐηκής*.

εὐᾶκοέω, εὐᾶκοος, -ον, Δωρ. αντί *εὐηκ-*.

εὐᾶλάκατος, -ον, Δωρ. αντί *εὐηλ-*.

εὐ-αλδής, -ές (ἀλδαίνω), αυτός που αυξάνει εύκολα, καρποφόρος, σε Ανθ.

εὐᾶλιος, -ον, Δωρ. αντί *εὐήλιος*.

εὐ-ᾶλφῖτος, -ον (ἄλφιτον), αυτός που είναι φτιαγμένος από καλό αλεύρι, σε Ανθ.

εὐ-ᾶλωτος, -ον, εύκολος στη σύλληψη ή στην κατάκτηση, ευπόρθητος, σε Ξεν. κ.λπ.

εὐαμερία, εὐάμερος, Δωρ. αντί *εὐημ-*.

εὐ-ᾶμπελος, -ον, αυτός που έχει ωραία αμπέλια, σε Ανθ.

εὐᾶν[ᾶ], εὐᾶν, κραυγή, ιαχή των οργιαστών του Βάκχου, όπως το *εὐοῖ*, σε Ευρ.

εὐ-ᾶνάκλητος, -ον, I. αυτός που προφέρεται εύκολα, λέγεται για ονόματα σκύλων, σε Ξεν. **II.** αυτός που ανακαλείται εύκολα, σε Πλούτ.· *επίρρ., εὐανακλήτως ἔχεινπρός τινα*, στον ιδ.

εὐᾶνδρέω, μέλ. *-ήσω*, **I.** κατοικούμαι από πολλούς άντρες, σε Πλούτ. **II.** είμαι σε πλήρη ακμή, βρίσκομαι σε απόλυτη δύναμη, στον ιδ.

εὐᾶνδρία, ἦ, I. αφθονία ανδρών, απόθεμα γενναίων ανδρών, σε Ξεν.· στον πληθ., *πληρωμάτων εὐᾶνδρῖαις*, μέσω των πληρωμάτων των γενναίων και ευρώστων ανδρών, σε Πλούτ. **II.** ανδρική ηλικία, ανδρεία, ανδρικό σθένος, φρόνημα, γενναιότητα, σε Ευρ.

εὐ-ᾶνδρος, -ον (ἄνήρ), I. αυτός που είναι άφθονος σε γενναίους άνδρες, σε Τυρτ., Ευρ. κ.λπ. **II.** αυτός που φέρνει ευτυχία, ευημερία στους ανθρώπους, σε Αισχύλ.

εὐᾶνεμος, Δωρ. αντί *εὐήνεμος*.

εὐ-ᾶνθεμος, -ον (ἄνθεμον), λουλουδιασμένος, ανθισμένος, ανθηρός, σε Ανθ.

εὐᾶνθέω, λουλουδιάζω ή ανθίζω, σε Λουκ.

εὐ-ᾶνθής, -ές (ἄνθος),· **I.** ανθηρός, ανθισμένος, μπουμπουκιασμένος, ζωηρός, σε Ομήρ. Οδ. **II. 1.** αυτός που βρίσκεται σε πλήρη άνθιση, ολάνθιστος, σε Θέογγ., Αριστοφ. **2.** ανθηρός, ζωηρόχρωμος, χαρωπός, χαρούμενος, λαμπρός, σε Πλάτ., Ανθ. **III.** μεταφ., ανθηρός, ζωηρός, ωραίος, καλός, σε Αριστοφ.

εὐᾶνορία, ἦ, Δωρ. αντί *εὐηνορία*.

εὐ-ᾶντητος, -ον (ἄντάω), προσιτός, ευκολοπλησίαστος, καταδεκτικός, προσηνής, ευμενής, σε Ανθ.

εὐ-ᾶντυξ, -ῦγος, ὅ, ἦ, αυτός που έχει ωραίο θόλο, όμορφη καμάρα, σε Ανθ.

εὐᾶνωρ[ᾶ], -ορος, ὅ, ἦ, Δωρ. αντί *εὐήνωρ*.

εὐ-ᾶπάλλακτος, -ον, αυτός από τον οποίο εύκολα απαλλάσσεται κάποιος, σε Ξεν.

εὐ-ᾶπάτητος, -ον (ἄπατάω), αυτός που ξεγελιέται εύκολα, εύπιστος, ευκολόπιστος, σε Πλάτ.

εὐᾶπήγητος, -ον, Ιων. αντί *εὐαφήγητος*.

εὐ-απόβᾶτος, -ον (ἀποβαίνω), αυτός που είναι εύκολος στην απόβαση, κατάλληλος, πρόσφορος για αποβίβαση, για προσεδάφιση, σε Θουκ.

εὐ-απολόγητος, -ον (ἀπολογέομαι), ευκολοσυγχώρητος, σε Πλούτ.

εὐ-αποτειχιστος, -ον (ἀποτειχίζω), αυτός που εύκολα περιβάλλεται από τείχος, αυτός που μπορεί εύκολα να αποκλειστεί από οχυρά ή αυλάκια, σε Θουκ., Ξεν.

εὐ-ἄρεσκος, -ον, = *εὐάρεστος*, σε Ξεν.

εὐ-ἄρεστος, -ον (ἄρεσκω), ευχάριστος, ικανοποιητικός, τερπνός, σε Κ.Δ.· επίρρ., *εὐαρεστοτέρως διακεῖσθαι τινι*, γίνομαι περισσότερο ευχάριστος σε κάποιον, σε Ξεν.

εὐ-ἄριθμητος, -ον, αυτός που υπολογίζεται, αριθμείται εύκολα, δηλ. λίγος στον αριθμό, σε Πλάτ.

εὐ-αρκτος, -ον (ἄρχω), αυτός που διοικείται εύκολα, ελέγχεται με ευκολία, πειθήνιος, λέγεται για στόμα αλόγου, σε Αισχύλ.

εὐ-ἄρμᾶτος, -ον (ἄρμα), αυτός που έχει ωραίο ἄρμα, σε Σοφ.

εὐαρμοστία, ἡ, επιτηδειότητα στους τρόπους και στις διαθέσεις, σε Πλάτ., Δημ.

εὐ-ἄρμοστος, -ον (ἄρμόζω), **I.** καλά συνδεδεμένος, αρμονικός, σε Ευρ., Πλάτ. **II.** λέγεται για ανθρώπους, βολικός, καλόβολος, επιτήδειος, σε Πλάτ.

εὐ-αρνος, -ον, πλούσιος σε πρόβατα ή αρνιά, σε Ανθ.

εὐ-ἄροτος, -ον (ἄρώω), αυτός που είναι καλά οργωμένος ή αυτός που μπορεί να οργωθεί εύκολα, σε Ανθ.

εὐ-αρχος, -ον (ἄρχω), αυτός που ξεκινά καλά, αυτός που κάνει καλή αρχή, σε Ανθ.

εὐᾶς, ὁ, Ρωμ. *onatio*, σε Πλούτ.

εὐᾶσμα, -ατος, τό (εὐᾶζω), βακχική κραυγή, σε Ευρ.

εὐᾶσμός, ὁ (εὐᾶζω), κραυγή γλεντιού, ιαχή οργίου, σε Πλούτ.

εὐᾶστήρ, -ῆρος, ὁ, = το επόμε., σε Ανθ.

εὐᾶστής, -οῦ ή παροξ. εὐᾶστης, -ου, ὁ (εὐᾶζω), Βακχιστής, οργιαστής, σε Ανθ.

εὐᾶτριος[ᾶ], -ον, Δωρ. αντί *εὐήτριος*.

εὐ-αφήγητος, Ιων. εὐᾶπ-, -ον, ευκολοδιήγητος, σε Ηρόδ.

εὐ-ᾶφής, -ές (ᾶφή), αυτός που αγγίζει απαλά, μαλακός στην αφή· μεταφ., *εὐ. μετάβασις*, εύκολη, φυσική, αβίαστη μετάβαση, σε Λουκ.· *τὸ εὐᾶφές, απαλό, τρυφερό ἄγγιγμα*, στον ίδ.· επίρρ. -*φᾶς*, στον ίδ.

εὐᾶχής, εὐᾶχητος, Δωρ. αντί *εὐήχ-*.

εὐ-βάστακτος, -ον, αυτός που εύκολα μεταφέρεται ή μετακινείται, ελαφρύς, σε Ηρόδ.

εὐ-βᾶτος, -ον (βαίνω), προσιτός, ευκολοπλησίαστος, διαβατός, σε Αισχύλ.· συγκρ. -*ώτερος*, σε Ξεν.

εὐ-βλέφαρος, -ον (βλέφαρον), αυτός που έχει ωραία βλέφαρα, όμορφα μάτια, σε Ανθ.

Εὐβοία, γεν. -*ας*, Ιων. -*ης, ἡ*, η Εύβοια, νησί που βρίσκεται κατά μήκος της παραλίας της Βοιωτίας και Αττικής, σε Όμηρ. κ.λπ.· **Εὐβοεύς, -έως, ὁ**, αιτ. *Εὐβοᾶ*, πληθ. -*ᾶς*, ο Ευβοέας, σε Ηρόδ. κ.λπ.· επίθ. **Εὐβοϊκός, Εὐβοεικός, -ή, -όν**, στον ίδ. κ.λπ.· θηλ. **Εὐβοίς**, στον ίδ.· εκτεταμ. **Εὐβοίς**, σε Σοφ.

εὐ-βολος, -ον, αυτός που κερδίζει στο ριζίμο του κύβου, του ζαριού, εύστοχος, επιτυχής· επίρρ., *ἦν γὰρ εὐβόλως ἔχων*, βρισκόταν σε ευτυχία, ήταν ευτυχισμένος, σε Αισχύλ.

εὖ-βοτος, -ον (βόσκω),· **I.** αυτός που έχει καλή και άφθονη βοσκή, σε Ομήρ. Οδ. **II.** ευτραφής, καλοθρεμμένος, σε Θεόκρ.
εὖ-βοτρυς, -υ, γεν. **-υρος,** άφθονος σε πολλά και καλά σταφύλια, σε Σοφ.
εὐβουλία, ή, καλή γνώμη, συμβουλή, σύνεση, φρονιμάδα, προνοητικότητα, γνώση, σε Αισχύλ., Σοφ. κ.λπ.